

Downloaded via the EU tax law app / web

62019CJ0931

SODBA SODIŠ?A (deseti senat)

z dne 3. junija 2021 (*1)

„Predhodno odlo?anje – Obdav?enje – Davek na dodano vrednost (DDV) – Direktiva 2006/112/ES – ?lena 43 in 45 – Direktiva 2006/112/ES, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2008/8/ES – ?leni 44, 45 in 47 – Opravljanje storitev – Kraj, ki je dav?no upoštevana navezna okoliš?ina – Pojem ‚stalna poslovna enota‘ – Najem nepremi?nine v državi ?lanici – Lastnik nepremi?nine s sedežem na otoku Jersey“

V zadevi C?931/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odlo?be na podlagi ?lena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bundesfinanzgericht (zvezno finan?no sodiš?e, Avstrija) z odlo?bo z dne 20. decembra 2019, ki je na Sodiš?e prispela 20. decembra 2019, v postopku

Titanium Ltd

proti

Finanzamt Österreich, nekdanji Finanzamt Wien,

SODIŠ?E (deseti senat),

v sestavi M. Ilešič, predsednik senata, E. Juhász (poro?evalec) in C. Lycourgos, sodnika,

generalni pravobranilec: G. Hogan,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališ?, ki so jih predložili:

–

za avstrijsko vlado A. Posch, F. Koppensteiner in J. Schmoll, agenti,

–

za Evropsko komisijo L. Mantl in R. Lyal, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL 2006, L 347, str. 1) in Direktive 2006/112, kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008 (UL 2008, L 44, str. 11) (v nadaljevanju: spremenjena Direktiva 2006/112).

2

Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Titanium Ltd s sedežem v Jerseyju in Finanzamt Österreich, nekdanjo Finanzamt Wien (davčna uprava Avstrije, nekdanja davčna uprava mesta Dunaj, Avstrija) (v nadaljevanju: davčna uprava), v zvezi z obdavčitvijo prihodkov od najemnin za nepremičnino v Avstriji za davčni leti 2009 in 2010 z davkom na dodano vrednost (DDV).

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2006/112

3

Naslov V Direktive 2006/112, „Kraj obdavčljivih transakcij“, je med drugim vseboval poglavje 3 z naslovom „Kraj opravljanja storitev“, v katerem so bili členi od 43 do 59 te direktive.

4

Člen 43 Direktive 2006/112 je določal:

„Kraj opravljanja storitve je kraj, kjer ima izvajalec, ki opravi storitev, sedež svoje [gospodarske] dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere opravi storitev, ali če nima takšnega sedeža ali stalne poslovne enote, kraj, kjer ima stalno prebivališče ali kjer običajno prebiva.“

5

Člen 45 te direktive je določal:

„Kraj opravljanja storitev v zvezi z nepremičninami, vključno s storitvami nepremičninskih posrednikov in strokovnjakov, ter storitev za pripravo in koordinacijo gradbenih del, kot so storitve arhitektov in podjetij, ki zagotavljajo neposredni nadzor na kraju samem, je kraj, kjer se nepremičnina nahaja.“

6

Člen 193 Direktive 2006/112 je določal:

„DDV je dolžan plačati davčni zavezanec, ki dobavlja obdavčljivo blago ali opravlja obdavčljivo storitev, razen v primerih, v katerih je davek v skladu s členi 194 do 199 in členom 202 dolžna plačati druga oseba.“

7

Člen 194 navedene direktive je določal:

„1. Kadar obdavčljivo dobavo blaga ali storitev opravlja davčni zavezanec, ki nima sedeža v

državi članici, v kateri je DDV dolgovan, lahko države članice določijo, da je oseba, ki je dolžna plačati DDV, oseba, kateri se opravi obdavčljiva dobava blaga ali storitev.

2. Države članice določijo pogoje za izvajanje odstavka 1.“

8

Člen 196 iste direktive je določal:

„DDV je dolžan plačati vsak davčni zavezanec, prejemnik storitev iz člena 56, ali prejemnik, identificiran za DDV v državi članici, v kateri je davek dolgovan, kateri se opravijo storitve iz členov 44, 47, 50, 53, 54 in 55, če storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v tej državi članici.“

Spremenjena Direktiva 2006/112

9

Z Direktivo 2008/8 je bila z učinkom od 1. januarja 2010 spremenjena Direktiva 2006/112, zlasti njene določbe iz poglavja 3 naslova V in člen 196.

10

Člen 44 spremenjene Direktive 2006/112 določa:

„Kraj opravljanja storitev je za davčnega zavezanca, ki deluje kot tak, kraj, kjer ima sedež svoje [gospodarske] dejavnosti. Če so te storitve opravljene stalni poslovni enoti davčnega zavezanca v kraju, ki ni kraj, v katerem ima sedež svoje [gospodarske] dejavnosti, je kraj opravljanja teh storitev kraj, kjer ima stalno poslovno enoto. Če takega sedeža ali take stalne poslovne enote ni, je kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima davčni zavezanec, ki prejme te storitve, stalno prebivališče ali kjer običajno prebiva.“

11

Člen 45 te direktive določa:

„Kraj opravljanja storitev za osebo, ki ni davčni zavezanec, je kraj, kjer ima izvajalec sedež svoje [gospodarske] dejavnosti. Če so te storitve opravljene iz stalne poslovne enote izvajalca v kraju, ki ni kraj, v katerem ima sedež svoje [gospodarske] dejavnosti, je kraj opravljanja teh storitev kraj, kjer ima stalno poslovno enoto. Če takega sedeža ali take stalne poslovne enote ni, je kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima izvajalec stalno prebivališče ali kjer običajno prebiva.“

12

Člen 47 navedene direktive določa:

„Kraj opravljanja storitev v zvezi z nepremičninami, vključno s storitvami strokovnjakov in nepremičninskih posrednikov, nastanitve v hotelskem sektorju ali v sektorjih s podobnimi funkcijami, kakor so poletni tabori ali prostori, urejeni za uporabo kot prostori za taborjenje, dodeljevanjem pravic do uporabe nepremičnin in storitvami za pripravo in koordinacijo gradbenih del, kot so storitve arhitektov in podjetij, ki zagotavljajo nadzor na kraju samem, je kraj, v katerem se nepremičnina nahaja.“

13

Člena 193 in 194 spremenjene Direktive 2006/112 sta enaka členoma 193 in 194 Direktive

2006/112.

14

¶len 196 spremenjene Direktive 2006/112 doloa:

„DDV je dolan plaati vsak davni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davni zavezanec, identificirana za namene DDV, kateremu/kateri se opravijo storitve iz ¶lena 44, e te storitve opravi davni zavezanec, ki nima sedeza na ozemlju zadevne drave lanice.“

Izvedbena uredba (EU) št. 282/2011

15

V uvodni izjavi 14 Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 282/2011 z dne 15. marca 2011 o doloitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2006/112 (UL 2011, L 77, str. 1) je navedeno:

„Za zagotovitev enotne uporabe pravil v zvezi s krajem obdavljivih transakcij je treba pojasniti pojme, kot so kraj, v katerem ima davni zavezanec sedež [gospodarske] dejavnosti, stalna poslovna enota, stalno prebivalise ali obiajno prebivalise. Ob upoštevanju prakse Sodiša [Evropske unije] je treba z uporabo kar se da jasnih in objektivnih meril omogoati lažo dejansko uporabo teh pojmov.“

16

¶len 11 te izvedbene uredbe doloa:

„1. Za uporabo ¶lena 44 Direktive 2006/112/ES je ‚stalna poslovna enota‘ vsaka enota, ki ni sedež [gospodarske] dejavnosti iz ¶lena 10 te uredbe, z dovolj stalnimi in ustrezno strukturiranimi loveškimi in tehniinimi viri, da lahko prejme in uporabi storitve, ki so opravljene za lastne potrebe navedene poslovne enote.

2. Za uporabo naslednjih ¶lenov je ‚stalna poslovna enota‘ vsaka enota, ki ni sedež [gospodarske] dejavnosti iz ¶lena 10 te uredbe, z dovolj stalnimi in ustrezno strukturiranimi loveškimi in tehniinimi viri, da lahko opravlja storitve, ki jih zagotavlja:

(a)

¶len 45 Direktive 2006/112/ES;

(b)

od 1. januarja 2013, drugi pododstavek ¶lena 56(2) Direktive 2006/112/ES;

(c)

do 31. decembra 2014, ¶len 58 Direktive 2006/112/ES;

(d)

¶len 192a Direktive 2006/112/ES.

3. Razpolaganje z identifikacijsko številko DDV samo po sebi ni zadostno, da bi poslovna enota veljala za stalno poslovno enoto.“

Izvedbena uredba št. 282/2011, ki je začela veljati dvajseti dan po objavi, to je 12. aprila 2011, se je v skladu s svojim členom 65 začela uporabljati 1. julija 2011.

Avstrijsko pravo

Člen 19(1) Umsatzsteuergesetz 1994 (zakon o davku na dodano vrednost iz leta 1994, BGBl. 663/1994) (v nadaljevanju: UStG) je v različici, ki se je uporabljala do 31. decembra 2009, določal:

„Oseba, ki je dolžna plačati davek, je podjetnik v primerih iz člena 1(1), točki 1 in 2, in izdajatelj računov v primerih iz člena 11(14).

Za druge storitve (razen dopustitve odplačne uporabe zveznih cest) in gradnje mora davek plačati prejemnik storitve, če:

–

podjetnik, ki opravlja storitev, nima niti stalnega prebivališča (sedeža), niti običajnega prebivališča, niti stalne poslovne enote [(Betriebsstätte)] na nacionalnem ozemlju in

–

je prejemnik storitve podjetnik ali pravna oseba javnega prava.

Podjetnik, ki opravlja storitev, je odgovoren za ta davek.“

Člen 19(1) UStG v različici, ki se uporablja od 1. januarja 2010, določa:

„Oseba, ki je dolžna plačati davek, je podjetnik v primerih iz člena 1(1), točki 1 in 2, in izdajatelj računov v primerih iz člena 11(14).

Za druge storitve (razen dopustitve odplačne uporabe zveznih cest) in gradnje mora davek plačati prejemnik storitve, če:

–

izvajalec storitev na nacionalnem ozemlju nima niti stalnega prebivališča (sedeža), niti običajnega prebivališča, niti stalne poslovne enote [(Betriebsstätte)], ki sodeluje pri opravljanju storitve, in

–

je prejemnik storitve podjetnik v smislu člena 3a(5), točki 1 in 2, ali pravna oseba javnega prava, ki ni podjetnik, v smislu člena 3a(5), točka 3.

Podjetnik, ki opravlja storitev, je odgovoren za davek.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

Titanium je družba s sedežem in upravo na Jerseyju, ki se ukvarja z upravljanjem nepremičnin, upravljanjem premoženja ter upravljanjem stanovanj in nastanitev.

21

Ta družba je v davčnih letih 2009 in 2010 nepremičnine, ki so bile v njeni lasti na Dunaju (Avstrija), oddala v najem, ki je obdavčen z DDV, dvema avstrijskima podjetnikoma.

22

Za izvedbo teh transakcij, ki sta bili edini transakciji družbe Titanium v Avstriji, je ta družba pooblastila avstrijsko družbo za upravljanje nepremičnin, da bi nastopala kot posrednik v razmerju do izvajalcev storitev in dobaviteljev, izdajala račune za najemnine in obratovalne stroške, vodila poslovne evidence in pripravljala podatke za obračun DDV. Te storitve je pooblaščenec opravljal v poslovnih prostorih, ki niso del nepremičnine, ki je v lasti družbe Titanium.

23

Vendar je družba Titanium ohranila pristojnost za odločanje o sklenitvi in odpovedi oddajanja v najem, za določitev ekonomskih in pravnih pogojev najema, za izvedbo investicij in popravil ter za organizacijo njihovega financiranja, za izbiro tretjih oseb za opravljanje drugih vstopnih storitev ter, nazadnje, za izbiro, določitev in nadzor nad samo družbo za upravljanje nepremičnin.

24

Čeprav je družba Titanium menila, da za svojo dejavnost oddajanja nepremičnine v najem ni dolžna plačati DDV, ker v Avstriji nima stalne poslovne enote, je davčna uprava menila, da je nepremičnina, ki se oddaja v najem, tovrstna stalna poslovna enota, in je zato v breme te družbe določila znesek DDV za davčni leti 2009 in 2010.

25

Družba Titanium je pri Bundesfinanzgericht (zvezno finančno sodišče, Avstrija) vložila tožbo zoper odločbi davčne uprave, v kateri je zatrjevala, da nepremičnine, ki jo je oddala v najem, brez osebja ni mogoče šteti za stalno poslovno enoto.

26

Davčna uprava je poudarila, da je treba v skladu z Umsatzsteuerrichtlinien 2000 (direktive o davku na dodano vrednost iz leta 2000) podjetnika, ki ima na avstrijskem ozemlju nepremičnino, ki jo oddaja v najem, ki je obdavčen z DDV, obravnavati kot nacionalnega podjetnika in da prejemnik storitve ni dolžan plačati davka na to transakcijo. Tako naj bi v primeru oddajanja nepremičnine v najem vedno obstajala stalna poslovna enota.

27

V zvezi s tem predložitveno sodišče navaja, da je nacionalna določba, ki jo mora uporabiti, člen 19(1) UStG, ki določa, da se davčni dolg prenese na prejemnika storitve, če podjetnik svoje podjetniške dejavnosti ne opravlja na nacionalnem ozemlju ali na tem ozemlju nima stalne poslovne enote (Betriebsstätte). Pojasnjuje, da s to določbo ni prenesen le člen 196 Direktive 2006/112, ampak tudi njen člen 194.

28

Predložitveno sodišče prav tako navaja, da iz sodb z dne 17. julija 1997, ARO Lease (C-190/95, EU:C:1997:374), in z dne 7. maja 1998, Lease Plan (C-390/96, EU:C:1998:206), izhaja, da pojem „stalna poslovna enota“ predpostavlja, da mora izvajalec storitve konkretno razpolagati s svojim osebjem in da zaposlitev osebja drugega pooblaščenega podjetja ne zadošča za opredelitev obstoja takega pojma.

29

V zvezi s tem predložitveno sodišče poudarja, da je več nemških davčnih sodišč menilo, da je polje vetrnih elektrarn, ki prav ne zaposluje osebja, mogoče šteti za stalno poslovno enoto, če ima tako polje znatno vrednost in predstavlja maksimalno stopnjo stabilnosti. Navaja, da pa Bundesfinanzhof (zvezno finančno sodišče, Nemčija) do danes ni sprejelo odločitve v zvezi s tem.

30

Predložitveno sodišče se torej sprašuje o pojmu „stalna poslovna enota“ glede na dejavnost, za izvedbo katere – tako kot za izvedbo dejavnosti iz postopka v glavni stvari – niso uporabljeni tehnični in loveški viri.

31

V teh okoliščinah je Bundesfinanzgericht (zvezno finančno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba pojem ‚stalna poslovna enota‘ razlagati tako, da morajo biti vedno prisotni loveški in tehnični viri in morajo biti zato v poslovni enoti obvezno prisotni lastni zaposleni izvajalca storitev, ali pa je mogoče v konkretnem primeru z DDV obdavčljivega oddajanja nepremičnine, ki je na ozemlju države članice, v najem, pri katerem gre zgolj za pasivno storitev, katere predmet je dopustitev (Duldungsleistung), to nepremičnino, tudi če v njej ni loveških virov, šteti za ‚stalno poslovno enoto‘?“

Vprašanje za predhodno odločanje

Dopustnost vprašanja

32

Avstrijska vlada navaja, da se člen 45 Direktive 2006/112 in člen 47 spremenjene Direktive 2006/112, ki določata, da je kraj opravljanja storitev v zvezi z nepremičninami kraj, kjer se nepremičnina nahaja – v nasprotju s členom 43 Direktive 2006/112 in členom 44 spremenjene Direktive 2006/112 – uporabljata v zadevi o glavni stvari.

33

Iz tega sklepa, da se v tej zadevi uporabljata člen 194 Direktive 2006/112 in člen 194 spremenjene Direktive 2006/112, in ne, kot predlaga predložitveno sodišče, člen 196 Direktive 2006/112 in člen 196 spremenjene Direktive 2006/112.

34

Republika Avstrija v zvezi s tem zatrjuje, da člen 194 Direktive 2006/112 in člen 194 spremenjene Direktive 2006/112 državam članicam dajeta pravico do izbire in jim prepuščata, da določijo

pogoje za uporabo teh določb, in sicer se lahko odložijo, ali bodo davčni dolg prenesle na prejemnika storitve, tako da je zaradi odložitve avstrijskega zakonodajalca vprašanje predložitvenega sodišča brezpredmetno.

35

Na podlagi tega sklepa, da pojem „stalna poslovna enota“ ni povezan z zadevo iz postopka v glavni stvari, kar upravičuje, da se predlog za sprejetje predhodne odločbe razglasi za nedopusten.

36

V zvezi s tem je treba navesti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča v okviru sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, ki ga vzpostavlja člen 267 PDEU, le nacionalno sodišče, ki odloča o sporu in ki mora prevzeti odgovornost za sodno odločbo, ki jo mora sprejeti, pristojno, da ob upoštevanju posebnosti zadeve presodi tako o potrebnosti predloga za sprejetje predhodne odločbe za izdajo sodbe kot o upoštevnosti vprašanj, ki jih postavi Sodišče. Zato je Sodišče, kadar se postavljena vprašanja nanašajo na razlago prava Unije, na celoma dolžno odločiti (sodba z dne 29. aprila 2021, *Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny*, C-383/19, EU:C:2021:337, točka 29 in navedena sodna praksa).

37

Iz tega sledi, da za vprašanja o razlagi prava Unije, ki jih postavi nacionalno sodišče v pravnem in dejanskem okviru, za opredelitev katerega je samo odgovorno in katerega pravilnost ni predmet presoje Sodišča, velja domneva upoštevnosti. Sodišče lahko zavrne odločanje o predlogu nacionalnega sodišča le, če je očitno, da zahtevana razlaga prava Unije nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari, če je problem hipotetičen ali če Sodišče nima na voljo potrebnih pravnih in dejanskih elementov, da bi na vprašanja, ki so mu postavljena, dalo koristne odgovore (sodba z dne 1. oktobra 2020, *Úrad špeciálnej prokuratúry*, C-603/19, EU:C:2020:774, točka 28 in navedena sodna praksa).

38

V obravnavanem primeru je predložitveno sodišče v dokumentu z dne 19. avgusta 2020, ki je bil posredovan Sodišču, navedlo, da se vprašanje, postavljeno Sodišču, na splošno nanaša na razlago pojma „stalna poslovna enota“ iz Direktive 2006/112 in Izvedbene uredbe št. 282/2011 ter da to vprašanje ne vsebuje nobenega konkretnega sklicevanja na člen 194 ali na člen 196 te direktive. Poudarilo je, da se vprašanje, ali zadeva iz postopka v glavni stvari spada na področje uporabe enega ali drugega od navedenih členov, na koncu kaže kot postransko, saj se tako glede na prvi kot glede na drugi člen postavlja vprašanje, v kateri državi ima davčni zavezanec sedež, kar pomeni, da je treba v obeh primerih odločiti, ali obstaja stalna poslovna enota ali ne.

39

Zato pravno stališče Republike Avstrije ni edina možnost razlage, ki bi jo bilo mogoče sprejeti, in posledično ne more privedi do nedopustnosti vprašanja za predhodno odločanje.

Vsebinska presoja

40

Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je nepremičnina, ki je oddana v najem v državi članici, stalna poslovna enota v smislu člena 43 Direktive 2006/112 ter členov 44 in 45 spremenjene Direktive 2006/112 v okoliščinah, v katerih lastnik te nepremičnine nima lastnega

osebja za opravljanje storitev v zvezi z oddajanjem v najem.

41

Najprej je treba ugotoviti, da predložitveno sodišče ne pojasnjuje, ali želi preučiti, ali je to nepremičnino mogoče opredeliti kot stalno poslovno enoto davčnega zavezanca, ki prejema ali, nasprotno, opravlja storitve v zvezi z oddajanjem te nepremičnine v najem. Vseeno je mogoče na vprašanje za predhodno odločanje odgovoriti ob upoštevanju teh dveh primerov.

42

Pojem „stalna poslovna enota“ v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča zahteva minimalno stopnjo stabilnosti, ki izhaja iz stalne prisotnosti fidejuznih in tehničnih virov, potrebnih za opravljanje danih storitev. Zato ta pojem zahteva zadostno stopnjo stalnosti ter ustrezno strukturo fidejuznih in tehničnih virov za samostojno opravljanje zadevnih storitev (sodba z dne 28. junija 2007, Planzer Luxembourg, C-73/06, EU:C:2007:397, točka 54 in navedena sodna praksa). Natančneje, struktura brez lastnega osebja ne more biti zajeta s pojmom „stalna poslovna enota“ (glej v tem smislu sodbo z dne 17. julija 1997, ARO Lease, C-190/95, EU:C:1997:374, točka 19).

43

To sodno prakso potrjuje člen 11 Izvedbene uredbe št. 282/2011, v skladu s katerim so za stalno poslovno enoto med drugim značilni „ustrezno strukturirani fidejuzni in tehnični viri“. Čeprav se je ta izvedbena uredba na podlagi svojega člena 65 začela uporabljati šele 1. julija 2011 in se torej *ratione temporis* ne uporablja v zadevi o glavni stvari, je v uvodni izjavi 14 navedene izvedbene uredbe navedeno, da je njen namen pojasniti nekatere pojme, vključno s pojmom „stalna poslovna enota“, ob upoštevanju sodne prakse Sodišča.

44

V obravnavanem primeru je iz spisa, ki je na voljo Sodišču, razvidno, da tožena stranka v postopku v glavni stvari nima nobenega lastnega osebja v Avstriji in da je ta družba pogodbeno pooblastila osebe za opravljanje nekaterih nalog upravljanja, pri čemer si je pridržala vse pomembne odločitve v zvezi z oddajo zadevne nepremičnine v najem.

45

Nepremičnina, ki ne razpolaga z nobenim fidejuznim virom, na podlagi česar bi lahko delovala samostojno, pa očitno ne izpolnjuje meril, ki so bila določena s sodno prakso, da bi jo bilo mogoče opredeliti kot stalno poslovno enoto v smislu tako Direktive 2006/112 kot spremenjene Direktive 2006/112.

46

Glede na zgoraj navedeno je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da nepremičnina, ki je oddana v najem v državi članici v okoliščinah, v katerih lastnik te nepremičnine nima lastnega osebja za opravljanje storitev v zvezi z oddajanjem v najem, ni stalna poslovna enota v smislu člena 43 Direktive 2006/112 ter členov 44 in 45 spremenjene Direktive 2006/112.

Stroški

47

Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred

predložitvenim sodiščem, to odloži o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališ? Sodiš?u, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodiš?e (deseti senat) razsodilo:

Nepremi?nina, ki je oddana v najem v državi ?lanici v okoliš?inah, v katerih lastnik te nepremi?nine nima lastnega osebja za opravljanje storitev v zvezi z oddajanjem v najem, ni stalna poslovna enota v smislu ?lena 43 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost ter ?lenov 44 in 45 Direktive 2006/112, kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008.

Podpisi

(*1) Jezik postopka: nemš?ina.